Reformatorische Opvoeding

Blad van het Instituut voor Reformatorisch Onderwijs (IRO)
nr. 8 - 24 mei 2026

CALVIJN EN DE ZONDEVAL

In de Defensio sanae et orthodoxae doctrinae de servitute et liberatione humani arbitrii adversus calumnias Alberti Pighii Campensis uit 1543, kort genoemd de Gebondenheid en Vrijmaking van de Wil (GVW) stelt Calvijn met Augustinus dat de mens bewerkt wordt door de genade van God en alleen in deze mate hierdoor zelf handelt. De mens levert dus geen eigen bijdrage, want het is alleen God's werk. Die stelling rammelt natuurlijk van alle kanten, maar beiden zijn zij hysterisch bang voor inmeng van het menselijke vlees. Ze vergeten dan dat juist deze extremistische genade leer volop door het vlees wordt gebruikt. Het is religieus vlees. Het maakt de mens lui en lam.

Dit was de situatie na de zondeval. Eerst was er vrije wil, maar omdat de mens het misbruikt had zou nu alles alleen maar door genade gaan. Natuurlijk is dat veel te makkelijk. De mens heeft nog steeds een verantwoordelijkheid. De mens moet gaan tot het touw, door aan zichzelf te sterven en hard te werken, anders is het een vorm van indirect marionetisme.

Pighius noemt de Pelagianen te extreem omdat ze de genade geheel ontkennen, maar komt zo tot zijn eigen middenpositie waarin hij de vrije wil en de genade samen laat werken. Calvijn stelt dat de mens onder slavernij van de zonde is en niet het goede uit zichzelf kan verlangen. De genade moet de mens vrijzetten. Pighius vindt dit te extremistisch. Calvijn is te zwartgallig in zijn ogen. De mens kan alleen maar zondigen vanwege zijn zondige natuur door de zondeval, stelt Calvijn, en Pighius vindt dat te ver gaan. Calvijn stelt dat als de mens iets goeds heeft van de oorspronkelijke schepping, dan is dat altijd bezoedeld. Zijn oplossing is dan de genade die niet wederstaan kan worden, maar we moeten stellen dat de oplossing het touw is, oftewel de sobere gebondenheid, die ontvangen moet worden na de ontvangst van het heilige geestelijke.

Het touw is het enige wat ons kan redden uit de al te extremistische leer van Calvijn. Calvijn heeft terecht vraagtekens bij de wil van de mens, want de wil is verdorven, maar de diepste wil, oftewel het willen van het willen van het willen, enzovoorts, kan steeds zuiverder worden en is een oplossing voor het probleem, want hierin kan God steeds groter worden en de mens steeds kleiner, want zo leert de mens afstand te doen van zijn eigen wil en de wil van God te ontvangen. In de diepste wil kan het vlees niets meer willen, want is de mens overgenomen door de Wil van God, maar natuurlijk moet de mens de eerste aanzet geven, anders is hij slechts een onvrijwillige marionet. Dan is het nep. Dan gaat de mens zich van alles aanmatigen, en gaat de mens vleien, en lui doen, allemaal vanwege de extremistische genade leer van Calvijn, waar hij heel voorzichtig los van komt in zijn bijbelverklaring, en op sommige momenten in de GVW. In de diepste wil, het willen, van het willen, van het willen, enzovoorts wordt de wil gezuiverd en wordt de welwillende mens overgeleverd aan de Wil van God, en die menselijke wil wordt steeds kleiner opdat de wil van God steeds groter wordt, maar die menselijke wil moet er wel zijn, ook al is die oneindig klein, anders gaat het geheel buiten de mens om en is het gedwongen. Met de oneindig kleine wil, oftewel

de diepste wil, bedoelen we dan de oneindig nederige wil die zich vernederd heeft voor de wil van God, en zich niets inbeeldt.

Toch nog een oneindig kleine bijdrage van de mens zelf dan ? Natuurlijk, anders is de mens zo goed als dood, dood en opgezet als een dode etalagepop in de Institutie leer van Calvijn. In zijn bijbelverklaring ligt het anders, en de GVW is als de brug tussen de Institutie en de bijbelverklaring, om de vreemdsoortige religieuze wiskunde die Calvijn er op nahoudt te kunnen begrijpen. Het is als Tarzan bij de apen.

Calvijn, die van 1509 was, was in 1543 in zijn dertiger jaren, nog jong en onbezonnen in veel dingen. Hij had een temperament, iets wat hij zelf toegaf, en sloeg de plank vaak mis in zijn gedrevenheid. Calvijn had het touw nodig, oftewel de sobere gebondenheid, maar hij richtte zich meer op de genade en de uitverkiezing. Calvijn was vaak te heerserig en te impulsief. Het beest in hem moest bedwongen worden, en hij gaf toe dat hij dat niet voor elkaar had gekregen. In dat opzicht was hij wel eerlijk, en daarom is het ook totaal dwaas om Calvijn een status van onfeilbaarheid te geven, want hij was nu eenmaal niet onfeilbaar. Hij zou de laatste zijn die dat van zichzelf zou denken.

De diepste wil is een goede oefening om los te komen van het directe willen van de mens. De mens kan niet zuiver willen, zijn wil is altijd bezoedeld. Wij moeten niet zomaar het goede willen, maar de wil van God willen, want de wil van God is zuiver. Zelfs dat willen van de wil van God is zeer onzuiver, en daarom moeten wij het willen van de wil van God willen, en zelfs dat is onzuiver, dus daarom moeten we het willen willen van de wil van God willen, enzovoorts, opdat we steeds meer het menselijke willen vervangen door de wil van God. We dalen zo af in de diepste wil, van laag tot laag, waar het willen steeds zuiverder wordt en uiteindelijk kruist met de wil van God. Dat is een diep sterven aan het zelf en de eigen wil.

Zo zien wij de schakel tussen de Institutie en de GVW en de schakel tussen de GVW en de bijbelverklaring. Dan hebben wij de kern van de nieuwe bijbel ontvangen, want de nieuwe bijbel gaat over deze dingen. Dat is het boek des levens.

Het is belangrijk de eigen wil te overwinnen, het ego, door door de diepste wil tot de Wil van God te gaan.

EDEN EN EBEN

‘Het volk moet gevoed worden,’ spreekt de Heer.
De amazone leer in zowel oude bijbel, nieuwe bijbel, als calvinisme, wordt hersteld.
De amazones staan daar met hun schilden en speren.
Ze zijn getooid als de psalmen, de dieptes ervan.
We zien Ismael uit een grote strijd komen, in de nieuwe bijbel.
Ismael was de moeilijk opvoedbare, de toetser, de vragen steller, de anti-kuddegeest, anti-conformisme en anti-comfortisme.

Geluk en genade ?
Vaak is het pseudo-genade.
We moeten overal hard voor werken, anders heeft het geen waarde.

Wat is Vreze des Heeren ?
Nee, niet zomaar eerbied, want velen denken dat ze vreze des heeren hebben omdat ze elke zondag eerbiedig naar de kerk gaan,
en eerbiedig hun god of godin prijzen in de stad, niet wetende waarvoor het allemaal staat.
Vreze des Heeren is een term voor waakzaamheid, alertheid, toetsen en onderzoeken.
Het is een term voor toetsing en afstemming, door afsterving aan het oude leven.
Je praat de zonde niet goed, maar bent op je hoede, en legt het af.
Het betekent dat je niet zomaar overal inspringt, dat je kritisch leert denken.
Het betekent dat je je eerst goed laat inlichten over zaken.
Het betekent dat je niet zegt : 'Oh, dat deden ze vroeger ook al, dus kunnen we nu ook wel doen,'
omdat je weet dat een historische praktijk niet automatisch een morele rechtvaardiging is.
Het betekent dat je niet zegt : 'Oh, maar de meeste mensen doen het,'
omdat je weet dat de meerderheid als argument gebruiken een drogreden is.

Er is goede en slechte verduistering,
en goede en slechte verstening,
en in principe is dat een strijd tussen diepte en oppervlakkigheid,
tussen diepte-toetsen en anti-toetsen/gebrekkig toetsen,
en die strijd wordt uitgevochten in Pniël, en pas daar kan men komen tot de duistere Adamah-baarmoeder,
en daar gewassen worden om geboren te worden als vrucht van de vreze des Heeren.
Alles wat buiten de vreze des Heeren om ontstaat is bedrog en de dood.
Zo is dat ook met elke vorm van profetie. We mogen niet zomaar stemmetjes volgen,
maar alles moet door het geboorteproces van de vreze des Heeren,
in de worsteling op Pniël.
Daar sterven alle valse lichten af, daar verdiept alles zich.

In de nieuwe bijbel wordt er gesproken over Eden en Eben, en Eben is het heilige gesteente, als een beeld van de vreze des Heeren. David (vaak Ahn genoemd in de nieuwe bijbel) overwon Goliath, het oervlees, door de Eben. Maar als dit tot voorwerp wordt in plaats van onderwerp/ontwerp, dan kan het al snel link worden. Vandaar dat de mens oog moet krijgen voor de geestelijke cartografie, de geestelijke kaarten. Wat al eerder gezegd is, dan hebben we het over de hogere geestelijke

wiskunde, van het touw. Er zijn veel valkuilen, valstrikken en ravijnen waar de mens in kan storten tijdens de tocht over het lange, smalle bergenpad. Vandaar dat de mens zich vast moet houden aan het touw en de route beschrijvingen door dit gevaarlijke gebied.

Ben je gekomen tot een plaats waar je geestelijk voedsel hebt gevonden ?
Wees dan geen egoist en opportunist, maar voedt anderen ook.
Voedt het volk. Gooi echter geen paarlen voor de zwijnen.
Ga er wijs mee om. Zorg is nooit roekeloos, maar voorzorg.
Het avondmaal is een armenmaal.
Nodigt hen uit die niks hebben.
Houdt het niet alleen binnen je eigen clubje.
Verlaat de kudde en ga de wildernis in op zoek naar het verlorene.
Als eerste is dat de verloren kennis.
Nog wel belangrijker dan zomaar verborgen kennis.
Ga daar waar anderen nooit zijn gegaan, where eagles dare.
Wees een pionier.

We zijn in oorlog tegen het prosperity gospel.
Op basis van de oude bijbel menen velen nog grond te hebben voor het prosperity gospel.
In de nieuwe bijbel is die grond er niet meer.
Knappe jongen die nog een soort van prosperity gospel uit de nieuwe bijbel weet te halen.
In de diepte van de nieuwe bijbel zal daar niets meer van over blijven.

‘Uw twijfel moet volkomen worden,’ spreekt de nieuwe bijbel.
Groeien in twijfel, of grijp je naar geforceerde pseudo-antwoorden die de mensheid in slaap doen sussen ?
Ga de diepte in. De diepte roept. Het diepe zoekt naar het diepe, en dan is er eerst een Pniël, en die zal eindigen in de Adamah, de paradijselijke grond, de wassing in de baarmoeder.
Wij leren elkaar kennen door de ouderlijke banden, en vandaar dat de wedergeboorte niet geforceerd mag zijn, maar dat er eerst een Pniël moet zijn.
God heeft niet zomaar kinderen. Uiteindelijk moet je jezelf baren.

Is de mens door zijn worsteling gekomen tot de plaats waar hij gewassen wordt ?
Dan is daar mogelijkerwijs de weg tot de wedergeboorte.

Vandaar Beloch 3 :

Een oorlogspsalm in tijden van vervolging

1. De hemel is mijn Leider,
Zij onderwijst mij en waakt over mijn ziel,
Mij ontbreekt niets,
2. Dit boek is zonder twijfel een richtsnoer voor de hemelvrezenden.
3. In de nacht zoek ik U, en kom tot waar U baadt.
4. In de nacht zie ik U en roep ik tot U,
Want mijn vijanden achtervolgen mij.

5. U spreekt in geheimtaal tot mij,
U ziet mijn vijand, en kent hen bij namen,
6. U gaat voor mij uit, en vernietigt hen met uw speer,
Ja, een groot oorlogsvoerder bent Gij

Wij mogen intens verrukt zijn over de badplaats van God, in de dieptes van Adamah, de paradijselijke grond, maar wetende dat zij een oorlogsvoerder is die tot wedergeboorte kan leiden voor een ieder die Haar liefheeft en wil leren kennen. Zij laat niets heel van het vlees.
Zij laat niets heel van onze eigengemaakte evangeliën die slechts gemaakt zijn voor zinnelijk genot en gemaksdienst. Zij leidt terug naar het harde pad van Areta, het pad van de geestelijke scholen en de geestelijke werkplaatsen. Hard werk dient de mens te verrichten om aan het bedrog van de oppervlakkigheid te ontkomen. Werk hard aan jezelf. Zo niet, dan zullen andere geesten dat wel doen.

Als de bloem van het verlangen spreekt, waar verlang je naar ?
Laat het een verlangen zijn naar de dingen van boven, oftewel de geestelijke scholen en werkplaatsen, en bovenal het verlangen naar de Vreze des Heeren, zoals de psalmist sprak :

De vreze des Heeren is rein, bestaande tot in eeuwigheid, begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud; en zoeter dan honig en honigzeem. (Psalm 19)

Het volk is diep gevallen. Hef dan uw klaagstem op. Ver zijn ze afgeweken van de vreze des Heeren, en rotzooien maar raak. Niet verhindert door enige tucht of kennis zijn zij.

Daar waar Johannes de Doper nog roept tot bekering, daar is Ismael dieper de wildernis ingegaan, strijdende tegen rovers en hoeren die willen roven en verleiden, misleiden. Ismael is de toetser. Laodicea wil het volk niet laten gaan. Er zijn dieptes in de wildernis waar niet meer wordt geroepen, maar waar wordt achtergelaten. Laat je oude leven los, laat de doden de doden begraven. Werp je paarlen niet voor de zwijnen. Als je ergens bent geweest en je hebt het evangelie verkondigd en ze wilden niet luisteren, sla dan het stof van je voeten af en trek verder. Zorg eerst dat je een brug hebt gebouwd. Zorg eerst dat je zelf uit het moeras bent gekomen. Je mag een spoor achterlaten, maar laat hen je niet verraden. Wees zowel als een Johannes de Doper als een Ismael. Bouw het gebedsoord in de wildernis. Trek dan verder en verdiep het. Strek je niet uit naar het bedrog van aardse macht en aards aanzien.

Voedt het volk, maar laat hen je niet verscheuren. Laat een spoor voor ze achter, maar probeer geen volgelingen te maken. Kerkgroei of groei in de diepte ? Laat de groei van het onderwijs je doel zijn. Dat begint bij jezelf. Laat jezelf inlichten. Toets alles en behoudt het goede. Worstel op Pniël, was jezelf in Adamah en laat je wassen. Ga terug tot zowel Eden als Eben, en dan verder, opdat de zonde je niet zal inhalen. Laat jezelf niet vinden door de zonde.

Achter de chaos ligt een hogere orde. Ga niet voor de lagere orde die geen twijfel en verwarring kent, slechts valse schijnzekerheden. Zelfvertrouwen baart zelfbedrog.

Zo zijn er vele misleide schapen. Ze zijn er om je te testen, niet om je mee te nemen.

Ezau legde zijn sociale status en innerlijke status af. Hij zocht niet naar behoudenis, maar naar boetvaardigheid en verbrokenheid, opdat hij het diepere pad zou vinden. Hij zocht het in tranen. Job walgde van de behoudenis. Hij wilde terug naar de tucht. Hij wilde de grenzen weer voelen, de restrictie die hem zou leiden. Hij wilde loskomen van de overdosis. Hij wilde terug naar zijn ware moeder. Onze moeder die in de hemelen is. Zij is geen eenvoudige moeder. Zij heeft niet zomaar kinderen. Het is onze eigen innerlijke moeder. Zij voert oorlog en zoekt het vlees te doden. De aarde zal vol zijn van haar kennis. Zij is niet zomaar moeder maar amazone, strijdster. Zij werpt de mens terug op zichzelf, zodat de mens niet teveel neemt en daardoor sterve. Zij is het natuuralarm, de natuurgrens. Zij waarschuwt en vermaant, zij onderwijst. Ook laat zij los en scheidt zij af, opdat geen mens haar zal misbruiken. Zij kent het pad. Zij laat alleen tekenen achter voor de vromen.

Oh, grote vraatzucht is tot de volkeren gekomen. Scheidt u af, en waarschuwt. Laat niet meer achter dan nodig. Werp geen paarlen voor de zwijnen.

Ga tot het halve. Leef van de kleinste beetjes. Bezit is overschat. De mens is overschat.

Ga tot de leergrotten aan de tranenrivieren, en leer over de werktuigen van het beloofde land.

Leer God’s paden te vinden en te betreden.

Worstelen en wassen.

Toetsen, verdiepen en afstemmen.

Zo naderen wij tot haar die niemand zomaar binnenneemt.

Zij prikt door de afgoden van de mens heen.

Het zijn snelle afgoden.

Het zijn vraatzuchtige afgoden, die aan de mensen vreten, en de mensen vreten aan de afgoden en aan elkaar.

Daarom Beloch 3 :

Een oorlogspsalm in tijden van vervolging

1. De hemel is mijn Leider,
Zij onderwijst mij en waakt over mijn ziel,
Mij ontbreekt niets,
2. Dit boek is zonder twijfel een richtsnoer voor de hemelvrezenden.
3. In de nacht zoek ik U, en kom tot waar U baadt.
4. In de nacht zie ik U en roep ik tot U,
Want mijn vijanden achtervolgen mij.

5. U spreekt in geheimtaal tot mij,
U ziet mijn vijand, en kent hen bij namen,
6. U gaat voor mij uit, en vernietigt hen met uw speer,
Ja, een groot oorlogsvoerder bent Gij